Rok 1918.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część I. — Wydana i rozesłana dnia 1. stycznia 1918.

Nr. 1.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika Galicyi z dnia 18. stycznia 1918, regulujące ceny nierogacizny rzeźnej w Galicyi.

Art. I.

§ 5. rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z dnia 30. marca 1917, Dz. u. kr. Nr. 35. ma brzmieć:

Dla świń rzeźnych ustanawia się następujące ceny maksymalne, jakie będą wypłacane uprawnionym sprzedawcom na targach, (spędach):

Za 1 kilogram żywej wagi:

Klasa	Jakość	Waga	Cena	Uwaga
I.	Świnie tłuste (tuczne)	Od 101 do 110 kg.	do 6 K	
		Od 111 do 120 kg.	do 6 K 20 h	
		Od 121 do 130 kg.	do 6 K 40 h	

Za 1 kilogram żywej wagi:

Klasa	Jakość	Waga	Cena	Uwaga
I.	Świnie tłuste (tuczne)	Od 131 do 140 kg.	do 6 K 60 h	
		Od 141 do 150 kg	do 6 K 80 h	
		Od 151 do 160 kg.	do 7 K	
		Od 161 do 170 kg.	do 7 K 20 h	
		Od 171 do 180 kg	do 7 K 40 h	
		Od 181 do 190 kg.	do 7 K 60 h	
		Od 191 do 200 kg.	do 7 K 80 h	
		Od 201 kg. wyżej	do 8 K	
II.	Młode, dobrze opasione świnie	Od 71 do 100 kg.	do 5 K 20 h	
III.	Młode świnie mięsne	Od 41 do 70 kg.	do 4 K 50 h	O ile świnia waży więcej jak 100 kg., a jest w średniej kondycyi mięsna, to cena ma być podwyższona do 4 K 80 h za 1 kg. żywej wagi z wyjątkiem starych loch i knurów.
	lub inne licho opasione	bez względu na wagę		

Ceny te rozumieją się w myśl postanowień § 3. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 6. lipca 1916, Dz. u. p. Nr. 211.

Jako podstawę do ustalenia ceny przyjmuje się wagę żywą każdej sztuki normalnie przed każdym targiem (spędem) nakarmionej i napojonej pod nadzorem organu wyznaczonego przez komisyę klasyfikacyjną.

Z ustalonej ceny kupna potrąci się 1% jako ubezpieczenie od ewentualnych strat spowodowanych zaraźliwemi chorobami, nieprzewidzianymi wypadkami i t. p.

Dla miejscowości targowych (spędowych) oddalonych od stacyi kolejowej więcej jak 4 kilometry może c. k. Namiestnictwo, względnie c. k. gal. Zakład obrotu bydłem ustanowić odpowiednio niższe ceny.

Art. II.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast, przyczem znosi się artykuł I. tutejszego rozporządzenia z dnia 30. września 1917, L. 5818/0.

C. k. Namiestnik:

Huyn G. P. m. p.

Nr. 2.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 17. grudnia 1917, L. 34087/917, którem ustanawia się ceny maksymalne w drobnej sprzedaży świeżych jabłek.

Na podstawie § 5. rozporządzenia c. k. Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 4. grudnia 1917, Dz. p. p. Nr. 468, zarządzam co następuje:

§ 1.

W drobnej sprzedaży wymienionych niżej gatunków jabłek pochodzenia krajowego w świeżym stanie nie wolno przekraczać następujących cen:

Gatunek jabłek	w czasie	Przy sprzedaży do 1 kg.
1) Za owoce bez wad i uszkodzeń, a więc niepotłuczone, nieznieksztalcone, bez pleśni, dostatecznie dojrzałe (w skrzyniach, koszach, beczkach lub luźno) a mianowicie:		

Gatunek jabłek	w czasie	Przy sprzedaży do 1 kg.
a) za jabłka deserowe, t. j. owoce bez wad i uszkodzeń sort oznaczonych przez Urząd dla wyżywienia ludności, a ogłoszonych przez powiatowe Władze polityczne	do 31. stycznia do 28. lutego od 1. marca	1 K 50 h 1 K 60 h 1 K 70 h
b) za jabłka stołowe t. j. owoce bez wad i uszkodzeń następujących sort, styryjskie, maszanckie, bernenskie, haslingery, renskie	do 31. stycznia do 28. lutego od 1. marca	1 K 40 h 1 K 50 h 1 K 60 h
2) Jabłka gospodarskie (włącznie ze zwykłemi jabłkami na marmoladę, kompot i strudel, ręcznie obierane i sortowane) w beczkach lub luźno	do 31. stycznia do 28. lutego od 1. marca	1 K 10 h 1 K 20 h 1 K 30 h
3) Jabłka moszczowe t. j. za gatunki używane zwykle do wyrobu jabłecznika	do 31. stycznia do 28. lutego od 1. marca	60 h 60 h 60 h

Ceny rozumieją się za 1 kg. jabłek zdrowych do sprzedaży zdatnych i mieszczą w sobie koszta transportu i dowozu na rynek.

Przy sprzedaży jabłek deserowych i stołowych, których jakość nie odpowiada warunkom pod 1) a) i b), a więc jabłek potłuczonych, robaczliwych, zniekształconych, pokrytych pleśnią obniża się cena maksymalna o 20 prc.

§ 2.

Ustanowione w tem rozporządzeniu ceny nie odnoszą się do tak zwanych owoców luksusowych, to jest wyborowych, bez wad, osobliwie wielkich na-

stępujących gatunków: renety ananasowe, renety Coxa, bemerki, czerwonuszki, Pepiny Lineusa, grafsztynki, kalwile, renety kanadyjskie, siewki z Zalinger, siewki olbrzymy, London Peeping, mantuanki, ponczowe, czerwone i białe, rozmarynki i piękne z Boskoop.

Przy drobnej sprzedaży jabłek dobrych średniej wielkości, albo tylko niepokaźnie wyglądających powyższych sort (szczególnie w zwyczajnem handlowem opakowaniu skrzynkowem) 1 b i 2 wynosi cena za 1 kilogram 1 K 90 h.

Natomiast w drobnej sprzedaży owoców tych gatunków, które mają wady jakoto silnie potłuczonych, robaczliwych, zniekształconych, spleśniałych, niedostatecznie na drzewie dojrzałych, wynosi cena maksymalna za 1 kg 1 K 50 h.

Przy sprzedaży w ilościach od 1—5 kg. zniża się wyżej oznaczone ceny § 1. i 2. o 4 hal. na kg.

§ 3.

Przez drobną sprzedaż rozumie się sprzedaż świeżych jabłek konsumentom w ilościach poniżej 5 kg.

§ 4.

Przekroczenia tego rozporządzenia ulegają karze w myśl postanowień § 6. rozp. c. k. Urzędu dla wyżywienia ludności z 4. grudnia 1917, Dz. p. p. Nr. 468.

§ 5.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia

Równocześnie traci moc obowiązującą rozp. kraj. z dnia 2. sierpnia 1917, L. 13661/Ad. dotyczące ustanowienia cen maksymalnych na świeże jabłka.

C. k. Namiestnik:

Huyn G. P. m. p.

Nr. 3.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa Galicyi z dnia 1. grudnia 1917. L. 34.785, w sprawie uregulowania używania węgla, koksu i brykietów.

Na podstawie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. września 1917, Dz. u. p. Nr. 369, zarządzam co następuje;

§ 1.

Postanowienia ogólne.

Węgiel, koks i brykiety wolno, począwszy od 16. grudnia 1917, wydawać i pobierać tylko za osobnymi wykazami (kartami węglowemi, i kartami na pobór węgla)

Prawo poboru pewnej oznaczonej ilości, gatunku lub sorty, nie istnieje.

Nie wolno odsprzedawać osobom trzecim nabytego w ten sposób węgla, koksu i brykietów, oraz odpłatne lub nieodpłatne oddawanie tych materyałów opałowych, które osoby prywatne w jakikolwiek sposób uzyskały przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.

Karty na węgiel, oraz karty na pobór węgla, ważne są tylko w tych gminach, dla których zostało wystawione. Nakład tych kart będzie się odbywał w sposób urzędowy. Są one nieprzenośnymi dokumentami publicznymi, których fałszowanie karane będzie wedle przepisów ustawy karnej.

Z reguły nie będą wystawiane duplikaty zgubionych lub zniszczonych kart węglowych oraz kart na pobór węgla.

§ 2.

W wypadku zarządzonego na podstawie § 14. rozp. min. z dnia 1. września 1917, Dz. u. p. Nr. 369, spisu zapasów węgla, koksu i brykietów, obowiązani są wszyscy konsumenci i posiadacze tych zapasów podać pisemnie, w formie specyalnego oświadczenia swe zapasy materyału opałowego.

§ 3.

Karty na węgiel (węglowe).

Karty węglowe ważne są dla jednego gospodarstwa domowego, na przeciąg czasu na kartach tych podanego i podzielone są na odcinki, służące do poboru ilości przypadających na poszczególne krótsze okresy czasu. Ilości przypadające do poboru na każdy poszczególny odcinek karty węglowej oznaczy i ogłosi każdorazowo władza polityczna I instancyi. Karty węglowe opiewają na „opał kuchenny“, lub też na „opał pokojowy“ a to stosownie do swego przeznaczenia do celów kuchennych czy też ogrzewania pieców opałowych, a będą wydawane jako całe karty, względnie półkarty.

Karty węglowe będą wydawane tylko tym osobom, kt rych zapasy nie przekraczają 8 cetn. metr. węgla kamiennego, (koksu, brykietów), lub 3 met.^{3} drzewa opałowego. Osoby, które rozporządzają zapasami przekraczającymi powyższą miarę, mają prawo do otrzymania kart węglowych dopiero wówczas, gdy zapasy ich przy zużyciu dopuszczalnej ilości na dany czasokres, spadną do — lub poniżej oznaczonej wyżej miary.

§ 4.

Domagający się karty węglowej winni w Urzędzie wyznaczonym dla tego celu przez władzę polityczną I. instancyi złożyć oświadczenie zawierające zgodnie z prawdą: ilość członków gospodarstwa domowego, wielkość mieszkania, urządzenie kuchni, czy jest z paleniskiem lub bez, i że w gospodarstwie domowem nie znajduje się zapas przekraczający oznaczoną wyżej ilość węgla, koksu i brykietów.

Oświadczenie złożone przy pierwszym spisie zapasów, służy równocześnie jako deklaracya w myśl powyższego ustępu, jeśli zapasy składającego oświadczenie nie przekraczają oznaczonej w § 3, ust. 2 niniejszego rozporządzenia ilości. Podnajemców wlicza się do członków gospodarstwa domowego. Gospodarstwa domowe podnajemców, które samodzielnie prowadzą kuchnię i ogrzewają podnajęte ubikacye, będą uważane za odrębne gospodarstwa domowe.

Każdą zmianę zaszłą w liczbie partyi wynajmujących, winien natychmiast zgłosić urzędowi wydającemu karty węglowe właściciel domu lub jego zastępca, zaś każdą zmianę w liczbie członków gospodarstwa domowego powodującą zmianę w przydziale węgla, winna zgłosić natychmiast w tymże urzędzie głowa gospodarstwa domowego, lub jego zastępca.

§ 5.

Po złożeniu wspomnianego w powyższym paragrafie oświadczenia, otrzyma każdy uprawniony przypadającą na niego w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia, ilość kart węglowych.

§ 6.

Pobór węgla na opał kuchenny.

Gospodarstwo domowe, w którego kuchni przyrządza się regularnie posiłki i którego kuchnia posiada palenisko urządzone na węgiel, brykiety albo koks, otrzymują całą kartę na opał kuchenny.

Jeżeli w gospodarstwie domowem znajduje się oszczędnościowe ognisko gazowe, lub kuchnia gazowa, z gazową rurą do pieczenia, wydaje się dla opalania znachodzącego się osobno obok tego paleniska na węgiel, tylko półkarty na opał kuchenny.

Równoczesne używanie zwykłej kuchenki gazowej z co najwyżej dwoma otworami do palenia, (Rechaud) obok paleniska do gotowania węglem, nie wyklucza wydawania całej karty na opał kuchenny.

§ 7.

Pobór węgla na opał pokojowy.

Karty na węgiel do ogrzewania pokoi będą wydawane uprawnionym gospodarstwom domowym, wedle następującego wymiaru:

1. dla jednej ubikacyi mieszkalnej całą kartę węglową na opał pokojowy; jeśli jednak ubikacyi tej używa się równocześnie jako kuchnię, wydaje się zamiast karty na opał pokojowy, kartę na opał kuchenny;

2. dla jednej ubikacyi mieszkalnej używanej obok kuchni zaopatrzonej w odnośną kartę na opał kuchenny, należy się li tylko półkarty na opał pokojowy;

3. dla dwu ubikacyi mieszkalnych, bez względu na to, czy obok nich pozostaje w użyciu kuchnia czy też nie, wydaje się całą kartę na opał pokojowy;

4. dla trzech lub więcej ubikacyi mieszkalnych, przypada bez względu na to, czy kuchnia istnieje czy nie;

a) jedna cała karta na opał pokojowy, jeśli do gospodarstwa domowego nie należy więcej jak dwie osoby;

b) dwie całe karty na opał pokojowy, jeśli do gospodarstwa domowego należy trzy do pięciu osób;

c) trzy całe karty na opał pokojowy, jeśli do gospodarstwa domowego należy sześć lub więcej osób.

§ 8.

Postanowienia dla pewnych zawodów i dla wyjątkowych wypadków.

1. Lekarze, notaryusze i adwokaci, którzy zmuszeni są używać dla wykonywania swego zawodu obok ubikacyi mieszkalnej, osobnych ubikacyi, mogą uzyskać stosownie do czasu używania tych ubikacyi uzupełniającą kartę węglową na opał pokojowy.

To samo ma zastosowanie dla osób, wykonujących podobne zawody w interesie publicznym, przyczem w wypadkach wątpliwych rozstrzyga władza polityczna I. instancyi.

Przy całodziennem używaniu jednego lub dwóch opalanych pokoi, może być w tych wypadkach wydaną jedna cała karta węglowa na opał pokojowy, natomiast przy używaniu więcej jak dwóch opalanych pokoi półkarty na opał pokojowy dla każdej ubikacyi, którą trzeba opalać.

Jeśli natomiast zawody te wykonywane są w mieszkaniu lokalnie zupełnie oddzielonem od mieszkania danej osoby, przydziela się węgiel dla opału pokojowego w następujący sposób:

a) przy używaniu jednego jedynego pokoju cała karta na opał pokojowy;

b) na każdy następny pokój przeznaczony do opalania, półkarty na opał pokojowy, jednakowoż dla wszystkich ubikacyi razem wziąwszy przeznaczonych do wykonywania zawodu, co najwyżej trzy całe karty na opał pokojowy.

2. Dla robotników, wykonujących przemysł domowy, którzy jako tacy się wylegitymują, dalej dla połączonych z mieszkaniem mniejszych lokali przedsiębiorstwa, których ogrzewanie jest konieczne, wydaje się oprócz karty przypadającej wedle § 7 na mieszkanie półkartę na opał pokojowy.

3. W szczególnych wypadkach wyjątkowych, choroby, połogu, dalej dla rodzin mających nowonarodzone dzieci, jednakże najdłużej do osiągnięcia pierwszego roku życia, może udzielić polityczna władza I. instancyi przejściowo półkarty na opał pokojowy.

Karty te mogą jednak opiewać tylko na ograniczoną liczbę tygodni, odpowiadającą danej przyczynie.

§ 9.

Karty na pobór węgla.

Karty na pobór węgla, mogą być wystawione dla:

1. budynków służących celom zarządu, uznanych prawnie społeczności religijnych, oraz klasztorów;

2. dla szkół i zakładów utrzymywanych przez kraj, powiat, gminę, lub korporacye publiczne;

3. prywatnych zakładów leczniczych, i innych zakładów opieki społecznej;

4. prywatnych zakładów naukowych;

5. zakładów aprowizacyjnych, (kuchni przy przemysłach gospodnio-szynkarskich, kuchni wojennych, kuchni wspólnych każdego rodzaju), młynów, piekarń, masarni, mleczarń i t. d., oraz pralni;

6. innych zakładów i przedsiębiorstw, jak biur, zakładów kasy chorych, aptek i t. d., o ile nie są wyłączone po myśli § 25 niniejszego rozporządzenia od uregulowania tem rozporządzeniem przepisanego;

7. gminnych i przemysłowych składów dla wydawania węgla, koksu i brykietów, oraz związków aprowizacyjnych innych zrzeszeń, konsumów i t p., uprawnionych wedle statutu do wydawania tych materyałów opałowych;

8. dla urządzeń centralnego ogrzewania w budynkach prywatnych w wypadku, wykazania konieczności użycia takiego urządzenia.

§ 10.

Karty na pobór opiewają: na dany zakład, przedsiębiorstwo lub budynek. Karty te wydaje władza polityczna I. instancyi na oznaczony czas i w pe-

wnej oznaczonej ilości, uwzględniając przytem istniejące ewentualnie zapasy węgla, koksu i brykietów, i najkonieczniejsze zapotrzebowanie tych środków opałowych (dla szpitali, innych zakładów opieki społecznej) „całe zapotrzebowanie".

§ 11.

Kto żąda karty na pobór węgla, winien jest podać w biurze oznaczonym dla tego celu przez władzę polityczną I. instancyi wysokość swego zapasu węgla, koksu lub brykietów, oraz swe konieczne zapotrzebowanie na czas od 16. grudnia 1917, do końca kwietnia 1918.

§ 12.

Księgi zapisków.

Posiadacze kart na pobór węgla, jakteż uprawnieni do sprzedaży węgla, koksu i brykietów, mają prowadzić księgi zapisków, których stronice winny być zaopatrzone liczbami bieżącemi. Zapiski mają być uskuteczniane w zupełności codziennie

Ilości wydane konsumentom za kartami węglowemi, względnie za kartami na pobór węgla, mają być poparte odcinkami kart węglowych przypadającemi na dany tydzień, tudzież potwierdzeniami posiadaczy kart na pobór węgla.

Organom władz politycznych i rządowych, władz policyjnych, musi być w każdej chwili dozwolony wgląd w księgi zapisków wraz z wymienionemi wyżej załącznikami.

§ 13.

Wyłączenie od poboru węgla, koksu i brykietów.

Władze polityczne I. Instancyi upoważnia się, w uwzględnieniu stosunków miejscowych do wykluczenia na pewien czas lub na stałe od poboru węgla, koksu, lub brykietów pewnych konsumentów, w szczególności takich, którzy nie są skazani na pobór tego rodzaju materyałów opałowych.

§ 14.

Wydawanie węgla, koksu i brykietów.

Węgiel, koks i brykiety, mogą wydawać tylko:

a) uprawnieni do tego, handlarze i przemysłowcy;

b) związki aprowizacyjne lub inne związki, konsumy i podobne zrzeszenia wedle postanowień ich statutów;

c) gminy.

Uprawnieni po myśli powyższych postanowień do sprzedaży węgla, koksu i brykietów, są obowiązani wydawać ze swych każdoczesnych zapasów takie ilości tych materyałów opałowych, jakie potrzebne są do zaopatrzenia ludności.

Przy odstawie węgla, koksu i brykietów wozami, należy woźniców powożących tymi wozami zaopatrzyć w poświadczenia dostawy, opiewające na nazwisko odbiorcy; materyały zaś opałowe mogą być wydane tylko za należytem potwierdzeniem odbioru, wystawionem przez odbiorcę. Władze polityczne I. Instancyi są upoważnione polecić gminom urządzenie własnych składnic wydawczych.

Uprawnieni handlarze i przemysłowcy mogą urządzać nowe składy tylko za zezwoleniem politycznej władzy I. Instancyi.

Osoby, które uzyskały uprawnienie do handlu węglem, koksem i brykietami, dopiero po wejściu w życie rozporządzenia min. z dnia 1. września 1917, Dz. u. p. Nr. 369, muszą dla wykonywania handlu drobnego tymi artykułami zapotrzebowania oprócz ich uprawnienia przemysłowego, uzyskać jeszcze osobne zezwolenie, którego wydawanie i każdorazowe odwołanie zależne jest od swobodnego uznania politycznej władzy I. Instancyi.

§ 15.

Wyposażenie składów.

Składy należy w sposób odpowiedni oznaczyć jako takie.

W miejscu, z zewnątrz dokładnie widocznem, należy uwidocznić pismem dobrze czytelnem ceny przeznaczonego do sprzedaży węgla, koksu i brykietów, a to wedle ilości i gatunku, — przy węglu i koksie także wedle sorty, — a nadto należy przybić wyciąg z postanowień niniejszego rozporządzenia, tudzież wydanych na jego podstawie dalszych zarządzeń, który to wyciąg sporządzi władza polityczna I. Instancyi.

§ 16.

Dalsze uregulowanie obrotu.

Celem zabezpieczenia równomiernego zaopatrzenia ludności w węgiel, koks i brykiety, winni są konsumenci zgłosić swe zapotrzebowanie przy okazaniu karty węglowej lub karty na pobór węgla w terminach, które oznaczy władza polityczna I. Instancyi, a to w regule w składnicy wydawania węgla, (prywatnej lub gminnej), którą sami wybiorą, a to celem wpi-

sania do listy odbiorców, jaką każda składnica winna prowadzić; późniejsze przejście z wybranej w ten sposób składnicy węgla do innej, dozwolone jest tylko w uzasadnionych wyjątkowych wypadkach.

Jeśli uprawniony do poboru z jakiegokolwiek powodu nie może znaleźć sprzedawcy węgla, winien zwrócić się do politycznej władzy I. Instancyi, która przydzieli go do jednego ze sprzedawców. Przydzielenie z urzędu, może nastąpić także wówczas, kiedyby zbyt wielka liczba osób wpisanych do listy odbiorców utrudniała szybki przebieg sprzedaży w jednej składnicy, albo skoro władza polityczna I. Instancyi uzna to za stosowne przez wzgląd na szybkość wydawania węgla w swym okręgu, względnie w poszczególnych gminach swego okręgu.

Składnice węgla obowiązane są wydawać ze swych zapasów konsumentom wpisanym na listę odbiorców takie ilości węgla, koksu i brykietów, jakie przypadają na okres jednego tygodnia.

Przydzielenie składnic węgla pewnym oznaczonym grosistom lub innym składom uprawnionym do poboru węgla, zarządza w razie potrzeby c. k. Namiestnictwo.

§ 17.

Nadzór.

Władze polityczne a w miejscowościach, w których istnieją osobne rządowe władze policyjne, również i te ostatnie są uprawnione w celu kontroli nad przestrzeganiem niniejszego rozporządzenia i wydanych na jego podstawie dalszych przepisów i zarządzeń, przedsiębrać przez organa nadzorcze wyposażone w pisemne polecenie:

a) rewizye w lokalach przedsiębiorstw i w składach, nadto w mieszkaniach i należnych doń ubikacyach ubocznych w piwnicach i t. d.; do mieszkań prywatnych jednak i do ubikacyi do nich należących wolno organom nadzoru wkraczać jednak tylko wówczas, jeśli się wykażą osobnem pisemnem poleceniem władzy;

b) wglądać w zapiski kupieckie przedsiębiorstwa, odnoszące się do handlu węglem, koksem i brykiekami, oraz w księgi notatek i listy odbiorców.

§ 18.

Należycie legitymującym się po myśli powyższego paragrafu organom kontrolnym obowiązany jest każdy:

a) udzielić wyjaśnień dotyczących zapasów, cen zapłaconych, żądanych i ofiarowanych, wreszcie wyjaśnień co do wszystkich okoliczności miarodajnych dla oznaczenia ceny i dozwolić im wstępu do lokali przedsiębiorstwa

i składów, jakoteż do mieszkań i należących doń ubikacyi ubocznych oraz piwnic;

b) dozwolić wglądu do wymienionych w poprzednim paragrafie pod b) notatek, ksiąg, zapisków i list odbiorców.

§ 19.

Ogólny obowiązek do współdziałania.

Każdy obowiązany jest na wezwanie władzy politycznej I. Instancyi współdziałać w przewidzianych w § 20. rozp. min. z 1. września 1917, Dz. p. p. Nr. 369, pracach.

Co do osób pozostających w służbie publicznej, wymagane jest do ich współudziału zezwolenie ich przełożonej władzy.

§ 20.

Powołani do współudziału w myśl § 19. niniejszego rozporządzenia winni bez względu na osobę postępować wedle najlepszej wiedzy i sumienia, zachować w tajemnicy doszłe do ich wiadomości przy sposobności współdziałania prywatne i kupieckie stosunki osób trzecich, i o ile nie stoją w służbie publicznej, złożyć przyrzeczenie spełniania tego obowiązku.

Urząd męża zaufania jest bezpłatnym urzędem honorowym.

§ 21.

Postanowienia karne.

Przekroczenia postanowień rozporządzenia, jakoteż przepisów rozp. min. z 1. września 1917, Dz. p. p. Nr. 369 dalej tego rozporządzenia i zarządzeń na jego podstawie wydanych, karane będą przez władze polityczne I. Instanyi wedle § 22. cyt. rozporządzenia ministeryalnego karą pieniężną do 20 000 koron lub aresztem do 6 miesięcy, o ile czyn karygodny wedle istniejących ustaw nie podlega surowszej karze. W orzeczeniu może być również orzeczony przypadek zatajonych zapasów bez względu na to, czy te ostatnie należą do sprawcy czy nie, lub też przepadek ceny, na rzecz Państwa na zaopatrzenie w opał niezamożnej ludności; przyczem co do przemysłowców można orzec utratę uprawnienia przemysłowego na zawsze lub na oznaczony czas.

Przy okolicznościach obciążających mogą znaleźć zastosowanie obok siebie kary wyżej w ustępie pierwszym i drugim przytoczone.

Obok kary może być względem handlarzy i przemysłowców uprawnionych do wydawania węgla, koksu i brykietów zarządzone administracyjne odebranie im prawa do tego wydawania.

§ 22.

Inne postanowienia.

Przeciwko orzeczeniom i zarządzeniom wydanym na podstawie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. września 1917, Dz. u p. Nr. 369, dalej na podstawie niniejszego rozporządzenia tudzież na jego podstawie wydanych przez władze polityczne I. Instancyi dalszych orzeczeń i zarządzeń — odwołanie jest niedopuszczalne z wyjątkiem przeciw orzeczeniom karnym (§ 21). Rozpatrywanie orzeczeń i zarządzeń z urzędu, z wyjątkiem orzeczeń karnych, zastrzeżone jest przełożonym władzom politycznym i Ministerstwu robót publicznych.

§ 23.

Władze pol. I. Instancyi upoważnia się do wydawania dalszych przepisów potrzebnych wedle stosunków miejscowych do przeprowadzenia powyższych przepisów.

§ 24.

Od uregulowania przepisanego niniejszym rozporządzeniem wyjęte są: gazownie, wodociągi, elektrownie, przedsiębiorstwa kolejowe i żeglugi parowej, i przemysły fabryczne, którym węgiel przydziela bezpośrednio Ministerstwo robót publicznych.

§ 25.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik:
Huyn G. P. m. p.

Nr. 4.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa galicyjskiego z dnia 7. stycznia 1918, L. $\frac{616/IXa.}{6}$ z r. 1918, tyczące się uznania budowy kolei lasowej Wygoda-Mizuń projektowanej przez firmę Falter i Dattner za budowlę uprzywilejowaną.

Na podstawie uchwały Rady ministrów z 20. grudnia 1917, uznało c. k. Ministerstwo rolnictwa w porozumieniu z c. k. Ministerstwem kolei

żelaznych, reskryptem z 22. grudnia 1917, L. 55.765, zamierzoną przez firmę Falter i Dattner budowę wąskotorowej kolei lasowej Wygoda-Mizuń wraz z normalnotorową koleją dowozową, odgałęziającą się ze stacyi Wygoda, za budowlę uprzywilejowaną w myśl Cesarskiego rozporządzenia z 16. październka 1914, Dz. u p. Nr. 284.

Co do dalszego postępowania mają więc zastosowanie postanowienia tego Cesarskiego rozporządzenia, względnie rozporządzenia c k. Ministerstwa kolei żelaznych z 28. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 54.

Lwów, dnia 7. stycznia 1918.

Z c. k. Namiestnictwa.

Nr. 5.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 20. listopada 1917 L. 122345 dotyczące podwyższenia taksy leczenia I. II. i III. klasy w:

1. kraj. Szpitalu powszechnym we Lwowie
2. kraj. szpitalu św. Łazarza w Krakowie
3. kraj, Zakładzie dla obłąkanych w Kulparkowie
4. kraj. Zakładzie dla obłąkanych w Kobierzynie oraz
5. powszechnym Szpitalu publicznym w Białej
6. „ „ „ w Bóbrce
7. „ „ „ w Bochni
8. „ „ „ w Brodach
9. „ „ „ w Brzeżanach
10. „ „ „ w Czortkowie
11. „ „ „ w Dolinie
12. „ „ „ w Drohobyczu
13. „ „ „ w Gorlicach
14. „ „ „ w Husiatynie
15. „ „ „ w Jarosławiu
16. „ „ „ w Jaśle
17. „ „ „ w Kałuszu
18. „ „ „ w Kołomyi
19. „ „ „ w Kosowie
20. „ „ „ w Krośnie
21. „ „ „ w Lubaczowie
22. „ „ „ w Nowym Sączu

23. powszechnym Szpitalu publicznym w Nowym Targu
24. „ „ „ w Podhajcach
25. „ „ „ w Przemyślu
26. „ „ „ w Przemyślanach
27. „ „ „ w Rzeszowie
28. „ „ „ w Samborze
29. „ „ „ w Sanoku
30. „ „ „ w Skałacie
31. „ „ „ w Śniatynie
32. „ „ „ w Sokalu
33. „ „ „ w Stanisławowie
34. „ „ „ w Stryju
35. „ „ „ w Tarnobrzegu
36. „ „ „ w Tarnopolu
37. „ „ „ w Tarnowie
38. „ „ „ w Turce n. Stryjem
39. „ „ „ w Wadowicach
40. „ „ „ w Zaleszczykach
41. „ „ „ w Złoczowie
42. „ „ „ w Żółkwi
43. „ „ „ w Żywcu

Na podstawie § 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 47. ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. gal. Namiestnictwem we Lwowie taksę I., II. i III. klasy za leczenie i pielęgnowanie chorych w:

1. kraj. szpitalu powszechnym we Lwowie na wszystkich oddziałach z wyjątkiem oddz. chorób zakaźnych na 12, 8 i 3·20 kor. na oddz. zakaźnym na 12, 8 i 5 kor.
2. kraj. szpitalu św. Łazarza w Krakowie na oddz. chorych i położnic na 12, 8 i 2·80 kor. zaś na oddz. syfilistycznym i obłąkanych na 12, 8 i 3·20 kor.
3. kraj. Zakładzie dla obłąkanych w Kulparkowie na 12, 8 i 3·20 kor.
4. kraj Zakładzie dla obłąkanych w Kobierzynie na 10 K w II. kl. i 4·50 K w III. kl.; oraz w szpitalu powszechnym w
5. w Białej na 15, 10 i 4 K.
6. Bóbrce na 12, 8 i 3·20 K.
7. Bochni na 12, 8 i 3·20 K.
8. Brodach na 12, 8 i 3·20 K.
9. Brzeżanach na 12, 8 i 3·20 K.
10. Czortkowie na 12, 8 i 3·20 K.
11. Dolinie na 12, 8 i 3·20 K.
12. Drohobyczu na 12, 8 i 3·30 K.

13. Gorlicach na 12, 8 i 3·30 K.
14. Husiatynie na 12, 8 i 3·20 K.
15. Jarosławiu na 12, 8 i 3·30 K.
16. Jaśle na 12, 8 i 3 K.
17. Kałuszu na 12, 8 i 3·30 K.
18. Kołomyji na 12, 8 i 3·20 K.
19. Kosowie na 12, 8 i 3·20 K.
20. Krośnie na 12, 8 i 3·20 K.
21. Lubaczowie na 12, 8 i 3·20 K.
22. Nowym Sączu na 12, 8 i 3·30 K.
23. Nowym Targu na 15, 10 i 3·50 K.
24 Podhajcach na 12, 8 i 3 K.
25. Przemyślu na 12, 8 i 3·50 K.
26. Przemyślanach na 12, 8 i 3 K.
27. Rzeszowie na 12, 8 i 3·30 K.
28. Samborze na 12, 8 i 3·30 K.
29. Sanoku na 12, 8 i 3·20 K.
30. Skałacie na 12, 8 i 3 K.
31. Śniatynie na 12, 8 i 3·20 K.
32. Sokalu na 12, 8 i 3·20 K.
33. Stanisławowie na 12, 8 i 3·20 K.
34. Stryju na 12, 8 i 3·30 K.
35. Tarnobrzegu na 12, 8 i 3·20 K.
36. Tarnopolu na 12, 8 i 3·20 K.
37. Tarnowie na 12, 8 i 3·50 K.
38. Turce nad Stryjem na 12, 8 i 3·20 K.
39. Wadowicach na 12, 8 i 3·20 K.
40. Zaleszczykach na 12, 8 i 3·20 K.
41. Złoczowie na 12, 8 i 3·20 K.
42. Żółkwi na 12, 8 i 3·20 K.
43. Żywcu na 12, 8 i 3·30 K.

dziennie, począwszy od 1. stycznia 1918 roku. a co do Kobierzyna od dnia otwarcia.

Marszałek krajowy:

Stanisław Niezabitowski m. p.

Członek Wydziału krajowego:

Dr. Szymon Bernadzikowski m. p.

Nr. 6.

U s t a w a

z dnia 28. lipca 1917 o obowiązku właścicieli domów w król. woln. mieście Przemyślu połączenia swoich domów z miejskim wodociągiem, tudzież o zezwoleniu gminie król. woln. m. Przemyśla na pobór podatku gminnego od czynszów najmu i opłat gminnych na urządzenie i utrzymanie miejskiego wodociągu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§ 1.

Każdy właściciel domu, położonego w obrębie gminy król. woln. m. Przemyśla obowiązany jest po otwarciu miejskiego wodociągu w dotyczącej ulicy lub na dotyczącym placu połączyć dom swój z tym wodociągiem.

Połączenie domów z miejskim wodociągiem ma nastąpić podług przepisów regulaminu technicznego (§ 9.) i wykonane być może tylko przez osoby posiadające do tego uzdolnienie w myśl przepisów ustawy przemysłowej.

§ 2.

Połączenie domów z miejskim wodociągiem ma nastąpić najpóźniej w przeciągu dwóch lat po otwarciu wodociągu w odnośnej ulicy lub na odnośnym placu.

Jeżeli właściciel nie wykona tego połączenia w powyższym terminie, może gmina wykonać je na jego koszt i stratę. Domy, które powstaną dopiero po otwarciu wodociącu, mają być z nim połączone przed wydaniem konsensu na ich zamieszkanie lub użytkowanie.

§ 3.

Koszta doprowadzenia wody od wodociągu miejskiego aż do granicy realności ponosi gmina król. woln. m. Przemyśla, koszta zaś dalszego połączenia i wewnętrznego urządzenia ponosi właściciel realności, gmina jednak wykonuje część tego połączenia od granicy realności aż do odległości jednego metra poza wodomierz na koszt właściciela. W domach, w którychby nie było wodomierzy, orzeknie Magistrat, jak daleko część tego połączenia od granicy realności gmina wykona na koszt właściciela.

§ 4.

Gdyby koszta urządzenia wodociągowego wewnątrz domu i połączenia z wodociągiem miejskim były w stosunku do wartości domu za wysokie może Rada miejska uwolnić właściciela od obowiązku w § 1 ust. 1. określonego, jeżeli dostateczne zaopatrzenie domu w zdrową wodę zapewnione jest z powodu bliskości studni publicznej wodociągowej.

Koloniom robotniczym i właścicielom domów o charakterze wiejskim może Rada miejska zezwolić na urządzenie ich kosztem wspólnych studzien wodociągowych, zamiast łączenia poszczególnych domów z wodociągiem miejskim. W obu tych wypadkach obowiązek opłaty podatku wodociągowego pozostaje w mocy.

Przeciw omówionym w tym paragrafie uchwałom Rady miejskiej nie przysługuje prawo wnoszenia rekursu.

§ 5.

Na pokrycie kosztów urządzenia, utrzymamia i administracyi wodociągu miejskiego, tudzież ewentualnego rozszerzenia sieci rur wodociągowych, przysługuje gminie m. Przemyśla prawo pobierania:

a) przez lat 50 począwszy od dnia oddania wodociągu na użytek publiczny w obrębie gminy podatku gminnego aż do wysokości siedmiu procentów od zeznanego i przez władze sprawdzonego czynszu najmu lub wartości czynszowej;

b) opłaty za spotrzebowanie wody w budynkach niepodlegających podatkowi domowo-czynszowemu, jak n. p. w budynkach rządowych, krajowych, miejskich, dworcach kolejowych i t. p., dalej na cele budowlane, według ilości spotrzebowanej wody i ceny jednostkowej ustanowionej w taryfie;

c) opłaty za nadwyżkę zużytej wody do celów gospodarstwa domowego, t. j. do picia, gotowania, prania, czyszczenia, kąpieli i t. p. ponad 50 litrów na dobę i głowę:

d) opłaty za używanie wodomierzy.

Podatek gminny od czynszów jak a) i opłaty jak b), c) nie obciążają realności, które z powodu braku rur do studni wodociągowych w ich pobliżu nie mogą z wodociągu korzystać, dopóki ten stan istnieje.

W wypadkach uwzględnienia godnych, może Rada miejska dla poszczególnych lokalności obniżyć wyjątkowo wysokość podatku wodociągowego (§ 5. a).

Odpisanie państwowego podatku domowo-czynszowego wskutek opróżnienia pomieszkania, pociąga za sobą odpisanie podatku gminnego jak a).

§ 6.

W granicach zakreślonych § 5. a) i po uwzględnieniu dochodu z opłat [§ 5. b) i c)], ma Rada miejska ustanowić co lat 3 wysokość gminnego podatku wodociągowego (§ 5. a.].

§ 7.

Podatek gminny [§ 5. a)], opłaty za używanie wody [§ 5. b) i c)] i opłatę za używanie wodomierzy [§ 5. d)] ponosić mają lokatorowie, względnie używający wody.

Właściciele realności, względnie uprawnieni zarządcy, winni imieniem gminy pobierać i uiszczać podatek gminny [§ 5. a)] i odpowiadają gminie za ten podatek z prawem regresu do lokatorów,

Opłaty za używanie wody i wodomierzy [§ 5. b), c), d) ściągane będą wprost od pobierających wodę, lub od tych, na których żądanie zakład wodociągowy wody dostarcza.

Sposób uiszczania tego podatku i opłat określi regulamin.

§ 8.

Podatek gminny i opłaty wymierza i ściąga Magistrat przez organa gminne; w razie zaś nieuiszczenia ich w terminie oznaczonym w regulaminie, ściągnięcie nastąpi albo po myśli § 4. ces. rozporządzenia z 20. kwietnia 1854, Dz. u. p. Nr. 96. na podstawie wykazu zaległości, potwierdzonego przez władzę polityczną I. instacyi, albo w drodze sądowej.

§ 9.

Regulamin techniczny [§ 1.], taryfa opłat [§ 5. b) i c)], sposób uiszczania podatku gminnego i opłat [§ 7)] i wogóle wszelkie rozporządzenia wykonawcze do niniejszej ustawy, jak również taryfę opłat za używanie wodomierzy [§ 5. d)] uchwali Rada miejska; uchwała ta jednak wymaga do swej ważności zatwierdzenia Wydziału krajowego w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

W taki sam sposób może też nastąpić zmiana regulaminu, taryfy i rozporządzeń wykonawczych.

§ 10.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§ 11.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi skarbu.

Karl m. p.

Toggenburg m. p. **Wimmer** m. p.

Nr. 7.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika Galicyi z dnia 23. grudnia 1917, regulujące obrót bydłem i nierogacizną rzeźną w Galicyi.

W uzupełnieniu rozporządzeń c. k. Namiestnictwa z dnia 8. kwietnia 1917, L. $\frac{3.767}{\text{II. } 1810}$ i z dnia 8. grudnia 1917, L. 9.415/0. podaje się do wiadomości, że od dnia 1. stycznia 1918, organem handlowym c. k. galicyjskiego Zakładu obrotu bydłem są aż do odwołania:

1) w powiatach: Dolina, Lwów, Rawa ruska, Stryj i Żółkiew — Wojenna Centrala handlowa, Spółka z ogr. odpowiedzialnością, Oddział: Galicyjska Spółka zbytu bydła i trzody chlewnej we Lwowie, czasowo w Krakowie, ul. Sławkowska 1.

2) a w powiatach: Bóbrka, Gródek jagielloński, Kamionka strumiłowa, Przemyślany, Sokal i Żydaczów — Krajowy Związek dla zbytu bydła (Krajewyj Sojuz dla zbutu chudoby), Spółka z ogr. odpowiedzialnością we Lwowie, ul. Ossolińskich 15.

C. k. Namiestnik:

Huyn G. P. m. p.

Nr. 8.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 14. stycznia 1918, L. 36544/17, którem ustanawia się ceny maksymalne w drobnej sprzedaży suszonych owoców i powidła śliwkowego.

Na popstawie § 2. rozp. c. k. Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 17. grudnia 1917, Dz. u. p. p. Nr. 488 zarządzam jak następuje:

§ 1.

W drobnej sprzedaży owoców suszonych i powidła t. j. przy bezpośredniem oddawaniu towaru konsumentowi nie wolno przekraczać następujących cen maksymalnych:

1. Jabłka suszone,

a mianowicie:

zadrążone jakoteż krajane lub całe	5 K 60 h

2. Suszone gruszki,

a mianowicie:

a) za duże gruszki całe lub krajane	5 „ 80 „
b) za gruszki średniej wielkości całe lub krajane . .	4 „ 60 „
c) za małe gruszki t. j. drobne całe owoce . . .	3 „ 40 „
d) za suszone gruszki leśne	2 „ 76 „

3. Suszone śliwki,

a mianowicie:

a) za towar oryginalny t. j. za owoce nie uszkodzone (bez względu na ilość sztuk)	3 „ 12 „
b) za towar pośledniejszy	2 „ 56 „
c) za podwójnie drążone śliwki suszone (w skrzyniach) .	4 „ 94 „

4. Powidło śliwkowe.

Za powidło ze śliwek, a mianowicie za towar dobrze wygotowany wolny od pestek, nieprzypalony, sporządzony ze świeżych śliwek 3 K 88 h.

Te ceny rozumieją się za 1 kg towaru dobrze wysuszonego, zdatnego do przechowywania tak pochodzenia krajowego, jakoteż zagranicznego.

§ 2.

Przekroczenia tego rozporządzenia ulegają karze w myśl § 3. rozp. c. k. Urzędu dla wyżywienia ludności z 17. grudnia 1917, Dz. p. p. Nr. 488.

§ 3.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik:

Huyn, G. P. m. p.